

Kijózanítás alatt

*Egymástól távol
más és más kikötőben
ugyanarról az Óceánról
idegenként is öreg-ismerősen;
„tengerészek!”
ide a közös csapszék-zúgba
az első kézrázástól fölvidulva,
barátaim,
kor-kartársaim, akikkel együtt
útra keltem, dehog is tudva
micsoda világrészek
csillag-távú vidékek
igéret-tájaira, ím,
akikkel hány s hány-módra részeg
bennszülöttek közt egy nyelvet beszélek,
nem is a szó, nem a férges dió-
zörejű szók, hanem az ének,
az eleven-tartalmú dal
száj-meleg szólamaival,
hogy tisztázzuk, bár búcsúzóra,
mire is ment el hát az élet
s mi is kísértett
utunkra, melyen egymást is sebeztek,
de lám végül is összehangolódva
azt próbálhatjuk össz-karba fonódva
mit tehetünk no mégis szóba,
mit „zenghetünk” (lélek szerint) mi vészek
rokkantjai itt is a gajdolókkal együtt,
a táncra mindig-készek
e kedvük-
sose veszítők közt, amíg össze nem gyűjt
mindnyájunkat a létbeli révészek
őrjárata a Kijózanítóra.*

Az Ősz malmai

*A csivogó, a tarka-barka, törpe
kis röpdösők helyett a nagy-
termetű madarak,
a szálltukban is nehézsúlyúak —
cammogva hajtják körbe-körbe
a néma ég alatt
csikorgó malmukat.*

*Pelyhez már hegyeinkre
a lisztje.*

És — nézd csak — fűtjeinkre.

Úti-napló

*A lakásban is fönnhagyom a baszk-
sapkát, ezt a valódit, (ugyanazt,
melyet Toulouse-ban vettem még talán)
könyvespolcaim közt is széles lábrakással lépdelek,
mint matróz ringó hajó padlatán —
Vagyis itt van, hogy... nagyapám szavával: vénhedek —
De nem riaszt, de újfajta mosolyt — családiast —
kínál agyamnak — új úti adat! — a szám.
Ezt is csak írom. Én se hiszem igazán.*

Menet a ködben

*Szél fú. Dülöngő részeg
vidékiek nászmenete,
ha ugyan nem emlékek-
őrizte — mert olyat is láttam —
boros gyászolók serege
ott az a két sor jegenye,
ahogy a dombról ide le
az őszbe,
a ködbe lépked*

*kar-karban, össze-össze-
borulva s közbe-
közbe vidáman
hátratekintve szinte
intve is, hogy te, te
mit állsz, nagy ideje
vár a menetünk, jössz-e.*

Somnolantia

*Gyárduda, gőzsíp, mentőkocsi-fékje, ahogy
— igen! — fogaim közt megcsikorog, a hajókürt a Dunáról,
a mozdonyrobogás a hídon, — az is én vagyok,
rak már darabonként össze a Távól
és a Közel — lift-zaj, szomszéd piaci zsvaj —
Zagyva beszéd vagy nekem mennydörgés, elmebeteg
szélvész, zivatar. Mily hanggal üzen az emberi faj
munkája: arra vagyok fül. Test és vér veletek
voltam s maradok: céltudatos zörejek.
Ablakon kívül és szem-héjon belül még
egyforma derengés, — mintha naponta újra születnék
a neszekből, amik — testembe? — lelkembe hatolnak —
Egy bőrbe — tömlőbe — szorítva kínoz a tegnap meg a holnap.
Született rabszolga tehát. Így várom
parancsát Jövő nevű zsarnokomnak,
legyen erőm magammá válnom.*

A költő hagyatékából